ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M. R.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 5. 2010, č. j. 58 Ca 1/2007 – 89,

takto:

I. Kasační stížnost proti výrokům I. a V. usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 5. 2010, č. j. 58 Ca 1/2007 – 89, **se zamítá**.

II. Výroky II., III., IV. a VI. usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 5. 2010, č. j. 58 Ca 1/2007 – 89, **se zrušují** a věc **se** v rozsahu tohoto zrušení **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce M. R. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 5. 2010, č. j. 58 Ca 1/2007 - 89, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce se žalobou domáhal u Krajského soudu v Ostravě (dále také „krajský soud“) přezkoumání dvou rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2006, č. j. KUOK 126547/2006, sp. zn. KUOK/113459/2006/OSL-P/770, a ze dne 22. 12. 2006, č. j. KUOK 126548/2006, sp. zn. KUOK/113459/2006/OSL-P/770, sdělení žalovaného ze dne 22. 12. 2006, č. j. KUOK 126549/2006 67.3 V5, a dále pak ochrany proti nečinnosti žalovaného. Krajský soud napadeným usnesením rozhodl tak, že I) advokát JUDr. Zdeněk Novák se zprošťuje zastupování žalobce, II) žalobci se neustanovuje advokát, III) žaloba se odmítá, IV) žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, V) soud přiznává JUDr. Zdeňku Novákovi, advokátovi, odměnu ve výši 2400 Kč, VI) České republice se nepřiznává náhrada nákladů řízení. Zproštění advokáta JUDr. Zdeňka Nováka od zastupování žalobce

krajský soud zdůvodnil ztrátou vzájemné důvěry a rozporem zájmů mezi advokátem a klientem, neboť žalobce podal pro zastupování v jiné věci k České advokátní komoře stížnost na společníka advokátní kanceláře, jíž je JUDr. Zdeněk Novák členem. Neustanovení advokáta pak krajský soud odůvodnil skutečností, že účel institutu ustanovení zástupce z řad advokátů postrádá v přezkoumávané věci smysl, když byla žaloba odmítnuta. Žalobu odmítl z toho důvodů, že se žalobce domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného a současně napadá rozhodnutí vydaná v předmětném řízení, v němž má být žalovaný nečinný. Jestliže žalobce současně soudu předložil rozhodnutí ve věci samé, pak zcela postrádá smysl podávat žalobu na nečinnost. Usnesení o zastavení přestupkového řízení není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Není akceptovatelný a realizovatelný návrh žalobce, aby krajský soud zavázal žalovaný správní orgán doručit mu i nevydaná rozhodnutí. Přezkoumávaná žaloba správního orgánu podle § 85 s. ř. s. je nepřípustná a krajský soud ji jako takovou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 3 věta první s. ř. s. Odměna zástupce žalobce byla stanovena za jeden úkon právní služby a náhrada hotových výdajů podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“).

Proti výrokům I., II., III. a V. uvedeného usnesení krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřel o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) a e) s. ř. s.

Stěžovatel k výroku I. namítl porušení zásady litispendence, res iudicata, nerespektování zákonného postavení Nejvyššího správního soudu, porušení § 159 a násl. o. s. ř. a materiální právní moci. Stejné důvody jsou totiž v současnosti řešeny Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 6 Ads 24/2010. Výrok II. je nezákonný, neboť určený advokát neměl možnost k případnému doplnění či upřesnění žaloby, a to bez ohledu, zda by toto vedlo k úspěchu ve věci. Došlo tak k porušení § 35 odst. 8 s. ř. s. a poškození jeho práv. Výrok III. je nezákonný a zmatečný, neboť ustanovenému zástupci nebylo umožněno doplnit či napravit nedostatky původní žaloby, a to bez ohledu na skutečnost, že by už náprava asi nebyla možná. Odmítnutí mělo předcházet umožnění nápravy. Přiznání odměny advokátovi je pak nemravné a nemorální. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že napadené usnesení krajského soudu je třeba ve výrocích II., III., IV. a VI. zrušit a věc v tomto rozsahu vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení. Ve vztahu k výrokům I. a V. je pak nutno kasační stížnosti zamítnout jako neopodstatněnou.

Přestože byl stěžovatel krajským soudem vyzýván k odstranění vad kasační stížnosti, a ten na tuto výzvu nereagoval, Nejvyšší správní soud má zato, že kasační stížnost splňuje veškeré zákonem stanovené náležitosti. Stěžovatelův projev v kasační

stížnosti je zejména s ohledem na výrazné nadužívání interpunkčních znamének a nerespektování pravopisných pravidel značně nepřehledný, nicméně, jak je z rekapitulační části tohoto rozsudku patrné, z kasační stížnosti lze abstrahovat konkrétní stížní důvody. Stejně tak je v kasační stížnosti uveden petit i informace o tom, kdy stěžovatel obdržel napadené usnesení a v jakém rozsahu je napadá. Některými dílčími sděleními se sice Nejvyšší správní soud nemohl zabývat pro jejich nesrozumitelnost, to ale nic nemění na skutečnosti, že kasační stížnosti splňuje zákonem stanovené náležitosti.

Před vypořádáním jednotlivých stížních námitek je nutno také posoudit naplnění podmínky řízení, spočívající v povinném zastoupení stěžovatele podle ust. § 105 odst. 2 s. ř. s. Jak vyplývá z ustálené judikatury, v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce nebo proti rozhodnutí o zproštění advokáta povinnosti zastupovat není nutné trvat na zastoupení stěžovatele (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2004, č. j. 4 As 21/2004 - 64, ze dne 6. 1. 2010, č. j. 3 Ads 91/2009 - 155, ze dne 23. 3. 2006, č. j. 8 Afs 144/2005 - 137, a ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 - 41, č. 486/2005 Sb. NSS, všechna rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz). Ačkoliv jsou v nyní projednávaném případě napadeny také další výroky (výrok o odmítnutí žaloby a o určení odměny zástupce), tyto výroky jsou s prvními dvěma výroky neodlučitelně spojeny zejména důvody, které krajský soud vedly k rozhodnutí. Navíc pokud by byla připuštěna kasační stížnost pouze proti některým výrokům a již ne proti výroku o odmítnutí žaloby, mohlo by vést řízení o kasační stížnosti k absurdním důsledkům. Lze například poukázat na to, že důvodem neustanovení zástupce stěžovateli v řízení o žalobě byla skutečnost, že je žaloba odmítána. Pokud by Nejvyšší správní soud nyní shledal, že žaloba byla odmítána nesprávně, musel by výrok o neustanovení zástupce zrušit, ovšem výrok o odmítnutí žaloby by musel ponechat v platnosti, ačkoliv by jej explicitně označil za nesprávný. Kasační stížnost i jí napadené usnesení je proto nutno vzhledem ke zmíněné provázanosti posuzovat komplexně. S ohledem na celkový charakter napadeného usnesení je pak nutné uzavřít, že absence zastoupení stěžovatele v řízení o kasační stížnosti zde není důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti.

Ve vztahu k prvnímu výroku napadeného usnesení stěžovatel namítá, že shodná žádost i důvody jsou řešeny Nejvyšším správním soudem i Krajským soudem v Ostravě. Rozhodnutí o zproštění advokáta povinnosti zastupovat stěžovatele v této věci je proto porušením zásady litispendence, res iudicata, nerespektováním zákonného postavení Nejvyššího správního soudu a porušením § 159 a násl. o. s. ř. a materiální právní moci. Tato námitka je nedůvodná. Zástupce je účastníkovi řízení podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. ustanovován vždy ve vztahu ke konkrétní věci (tedy například ve vztahu k žalobě proti konkrétnímu rozhodnutí, včetně případného řízení o navazující kasační stížnosti), nikoliv obecně jako zástupce ve všech záležitostech účastníka řízení. Jestliže tedy stěžovatel požádal o ustanovení zástupce ve více řízeních, a to z obdobných či stejných důvodů, o žádosti bylo rozhodováno s obdobným či stejným odůvodněním, nebo byl podán proti rozhodnutí opravný prostředek s obdobnými či stejnými důvody, není v těchto případech dána totožnost věci. Může jít sice o shodné žádosti či opravné prostředky, nicméně v různých řízeních, jejichž předměty se liší. Překážky litispendence či rei iudicatae se za takové situace nemohou uplatnit a nedochází ani k prolomení právní moci žádného rozhodnutí. Ze stejného důvodu nelze tvrdit, že není respektováno zákonné postavení Nejvyššího správního soudu, neboť předmětem jeho rozhodování je kasační stížnost proti

rozhodnutí v jiné, nikoliv téže věci. Ani k porušení § 159 a násl. o. s. ř. v daném případě nemohlo dojít, neboť tato ustanovení na posuzovanou situaci nedopadají. Právní úpravu právní moci rozsudku obsahuje soudní řád správní v ust. § 54, přičemž je nutno podotknout, že v dané věci nebyl vydán rozsudek. Jelikož ve vztahu k prvnímu výroku kasační stížnost další námitky neobsahuje a tento výrok je náležitě odůvodněn, je nutno kasační stížnost ve vztahu k tomuto výroku zamítnout.

Na zproštění advokáta JUDr. Zdeňka Nováka povinnosti zastupovat stěžovatele v řízení o žalobě bezprostředně navazuje výrok pátý napadeného usnesení, jímž byla tomuto advokátovi přiznána odměna ve výši 2400 Kč. Ačkoliv je proti tomuto výroku samostatná kasační stížnost nepřípustná (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. 2 Azs 76/2003 -41, publikováno pod č. 644/2005 Sb. NSS), stěžovatel jej napadá ve spojení s dalšími výroky napadeného usnesení, a jeho námitky je tudíž nutno věcně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, publikováno pod č. 2116/2010 Sb. NSS). Stěžovatel s přiznáním odměny advokátovi nesouhlasí, neboť je podle něj nemravné a nemorální. Nejvyšší správní soud má za to, že není naplněn žádný z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kasační stížnost proti výroku V. napadeného usnesení je nutno taktéž zamítnout. Krajský soud přiznání odměny ustanovenému zástupci přezkoumatelným způsobem zdůvodnil a postupoval v souladu s ustanoveními advokátního tarifu, neboť ustanovený zástupce provedl jeden úkon právní služby, spočívající v přípravě a převzetí zastupování, přičemž také prostřednictvím svého substituta provedl studium spisu krajského soudu. Obecně tvrzená nemravnost či nemorálnost přiznání odměny ustanovenému zástupci nemůže mít za následek nezákonnost rozhodnutí krajského soudu, který postupoval v souladu s právními předpisy a svůj postup náležitě odůvodnil.

Druhý výrok usnesení krajského soudu stěžovatel napadá s tím, že je nezákonný, neboť určený advokát neměl možnost k případnému doplnění či upřesnění žaloby, a to bez ohledu, zda by toto vedlo k úspěchu ve věci. Podle stěžovatele došlo k porušení § 35 odst. 8 s. ř. s. a poškození jeho práv. Zde je nutno dát stěžovateli za pravdu, přičemž je potřeba dodat, že tento výrok nebyl krajským soudem ani náležitě odůvodněn. Neustanovení advokáta krajský soud zdůvodnil skutečností, že účel a smysl institutu ustanovení zástupce z řad advokátů postrádá v přezkoumávané věci smysl, když žaloba byla odmítnuta. V prvé řadě v době rozhodování ještě nebyla žaloba pravomocně odmítnuta, nicméně krajský soud ani neuvedl, na základě jaké právní normy shledal, že je tato skutečnost důvodem pro rozhodnutí o neustanovení zástupce. V důsledku toho není ani zřejmé, zda krajský soud považuje za rozhodující pouze to, že je žaloba odmítána, nebo snad i to, z jakého důvodu je odmítána, a zda mohl či nemohl na výsledném odmítnutí žaloby něčeho změnit případný zástupce stěžovatele. Výrok II. napadeného usnesení krajského soudu není řádně odůvodněn, a musí být proto zrušen pro nepřezkoumatelnost. Pokud krajský soud odkazoval na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2007, č. j. 8 As 16/2007 - 68, ze dne 23. 3. 2006, č. j. 8 Afs 144/2005 - 137, a ze dne 6. 1. 2010, č. j. 3 Ads 91/2009 - 155, pak žádný z těchto rozsudků na posuzovaný případ nedopadá a nevyplývá z nich závěr, který krajský soud učinil ve vztahu k výroku II. napadeného usnesení.

Nejvyšší správní soud má navíc za to, že postup krajského soudu při rozhodování o žádosti o ustanovení zástupce byl nezákonný. Judikatura sice připouští, že před odmítnutím žaloby nemusí být za určitých okolností rozhodováno o žádosti o ustanovení zástupce, nicméně v nyní projednávané věci je situace jiná. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Ans 6/2008 - 48, (publikován pod č. 1741/2009 Sb.NSS), *„je-li v době podání návrhu zcela zjevné, že nejsou splněny podmínky řízení o podaném návrhu a že tento nedostatek podmínek řízení je neodstranitelný, není úkolem soudu toto řízení dále vést a rozhodovat např. o žádosti navrhovatele o ustanovení zástupce dle § 35 odst. 8 s. ř. s., ale naopak řízení bez dalšího ukončit tím, že bude příslušný návrh dle § 46 s. ř. s. odmítnut, či v zákonem stanovených případech řízení zastaveno.“* V případě, kdy je skutečně od počátku zřejmé, že žaloba musí být odmítnuta, je nerozhodnutí o procesním návrhu na ustanovení zástupce (nikoliv však zamítnutí tohoto návrhu) zcela racionální a v souladu se zásadou procesní ekonomie. Případně ustanovený zástupce totiž nemůže za takových okolností na výsledku řízení ničeho změnit. V posuzované věci však krajský soud přistoupil k provedení dalších procesních úkonů a dokonce považoval za nutné nejdříve rozhodovat o žádosti o ustanovení zástupce. Stěžovatel tak za popsaných okolností nabyl legitimní očekávání, že o jeho žádosti bude nejdříve rozhodnuto a jeho zástupci bude následně dán prostor pro odstranění případných nedostatků žaloby, její upřesnění či jasnější formulaci žalobních bodů. To přitom platí bez ohledu na to, zda by jeho žádost o ustanovení zástupce nakonec byla vyřízena kladně. Svou žádostí o ustanovení zástupce stěžovatel neprojevil vůli nebýt zastoupen jinak, než na základě soudem ustanoveného zástupce. V případě zamítnutí žádosti o ustanovení zástupce mu tudíž musí být dán prostor pro to, aby si eventuálně zvolil vlastního zástupce. Legitimní očekávání stěžovatele v posuzovaném případě lze ještě podtrhnout citací části odůvodnění usnesení krajského soudu ze dne 15. 6. 2009, č. j. 58 Ca 1/2007 - 60, kterým byl stěžovateli původně ustanoven jako zástupce advokát JUDr. Zdeněk Novák. Krajský soud totiž uvedl: *„stejně tak z obsahu žaloby vyplývá, že zájem na ochraně práv žalobce v tomto vyžaduje, aby mu byl ustanoven advokát.“* Na rozdíl od výše citované judikatury tedy v daném případě nebylo v době podání návrhu podle krajského soudu zcela zjevné, že nejsou splněny podmínky řízení, a stěžovatel s ohledem na postup krajského soudu oprávněně očekával, že bude před konečným rozhodnutím nejdříve rozhodnuto o jeho žádosti o ustanovení zástupce. Nebyl proto možný postup, který připouští citovaná judikatura; krajský soud nemohl odmítnout žalobu, aniž by bylo rozhodnuto o žádosti o ustanovení zástupce. Ze stejných důvodů nemohl zvolit ani jiný postup, který vede k materiálně témuž výsledku. Krajský soud však srovnatelný postup zvolil, když rozhodl o neustanovení zástupce z důvodu, že žaloba je současně odmítána.

Ve vztahu k výroku o odmítnutí žaloby stěžovatel opět namítá nezákonnost a zmatečnost, neboť ustanovenému zástupci nebylo umožněno doplnit či napravit nedostatky původní žaloby, a to bez ohledu na skutečnost, že by už náprava nebyla možná. Odmítnutí mělo předcházet umožnění nápravy. I v této námitce je nutno stěžovateli přisvědčit. Nabyl-li stěžovatel legitimní očekávání, že bude nejdříve rozhodnuto o jeho žádosti o ustanovení zástupce a ustanovený nebo i zvolený zástupce budou mít možnost upravit žalobu, doplnit ji, nebo jasněji formulovat žalobní tvrzení, nemůže být se zamítnutím žádosti spojeno zároveň odmítnutí žaloby. Tímto spojením bylo v daném případě porušeno právo stěžovatele na právní pomoc v soudním řízení (čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Ten totiž neměl možnost zamítavé rozhodnutí

(tj. rozhodnutí o neustanovení zástupce) napadnout kasační stížností nebo si zvolit svého zástupce před tím, než bude vydáno konečné rozhodnutí.

Vedle tohoto pochybení však trpí napadené usnesení nepřezkoumatelností spočívající v nesrozumitelnosti a v nedostatku důvodů. V prvé řadě se v napadeném usnesení podává, že stěžovatel brojí proti nečinnosti žalovaného, jeho dvěma rozhodnutím a jednomu sdělení. Naproti tomu odůvodnění odmítavého výroku se vyjadřuje pouze k žalobě na nečinnost žalovaného. Proč je žaloba odmítána ve zbývající části, již napadené usnesení neuvádí. Lze jen nepřímo dovozovat, že krajský soud zřejmě považuje žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2006, č. j. KUOK 126548/2006, sp. zn. KUOK/113459/2006/OSL-P/770, za nepřípustnou, neboť toto rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky dle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Ani tak však nebyl žalobní návrh vyčerpán. Ve vztahu k té části žaloby, jíž se stěžovatel domáhal zrušení dvou rozhodnutí a jednoho sdělení žalovaného, je tedy napadené usnesení nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Ve zbytku sice krajský soud uvedl úvahy, které jej k odmítnutí žaloby vedly, nicméně tyto úvahy jsou nesrozumitelné. Krajský soud výslovně uvedl, že „přezkoumávaná žaloba správního orgánu podle § 85 s. ř. s. je nepřípustná a krajský soud ji jako takovou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.“ Žalobu však v daném případě nepodal správní orgán, nýbrž stěžovatel, a ustanovení § 85 s. ř. s. se na projednávaný případ ani nevztahuje, neboť upravuje nepřípustnost žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, o kterou se tu nejedná. Odmítnutí žaloby podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je přitom možné jen tehdy, pokud jiné ustanovení soudního řádu správního výslovně stanoví, že žaloba (resp. obecně návrh) je nepřípustná. Napadené usnesení neodkazuje na žádné další ustanovení soudního řádu správního, podle něhož by měla být žaloba nepřípustná. Závěry krajského soudu, že „zcela postrádá smysl podávat žalobu na nečinnost“, nebo že „ není akceptovatelný a realizovatelný jeho návrh, aby krajský soud zavázal žalovaný správní orgán doručit mu i nevydaná rozhodnutí“, nejsou zákonnými důvody pro odmítnutí žaloby.

Nejvyšší správní soud tedy z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti výrokům II. a III. usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 5. 2010, č. j. 58 Ca 1/2007 - 89, je důvodná, a proto tyto výroky a dále pak navazující výroky IV. a VI. napadeného rozhodnutí podle ust. § 110 odst. 1 věta prvá před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu v tomto rozsahu k dalšímu řízení. Ačkoliv nebyly výroky IV. a VI. stěžovatelem napadeny, jedná se o výroky o nákladech řízení, navazující na výrok III. napadeného usnesení o odmítnutí žaloby. Vzhledem k akcesorické povaze těchto výroků musel Nejvyšší správní soud přistoupit i k jejich zrušení. Pouze na okraj lze podotknout, že výrok VI. napadeného usnesení nebyl krajským soudem nijak zdůvodněn. Ve vztahu k výrokům I. a V. je naopak kasační stížnost nedůvodná a v tomto rozsahu ji proto Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

V dalším řízení bude na krajském soudu, aby nejprve rozhodl o žádosti stěžovatele o ustanovení zástupce a toto rozhodnutí řádně odůvodnil. Následně stěžovateli ponechá prostor pro to, aby prostřednictvím ustanoveného nebo zvoleného zástupce upřesnil žalobu, jasněji formuloval svá žalobní tvrzení nebo odstranil případné nedostatky.

V případě opětovného odmítnutí žaloby se krajský soud vypořádá s celým žalobním návrhem a své rozhodnutí náležitě odůvodní.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2011

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu